

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 393/2024
13.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Гордане Комненић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Злата Ћирић Бељан и Александар Бељан, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3473/2023 од 18.10.2023. године, у седници одржаној 13.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3473/2023 од 18.10.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3473/2023 од 18.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1342/2022 од 06.06.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: на име претрпљених физичких болова износ од 25.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 25.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 06.06.2023. године, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за већи износ од досуђених у ставу првом изреке пресуде и то на име нематеријалне штете због претрпљених физичких болова до износа од 60.000,00 динара, а за претрпљени страх до износа од 60.000,00 динара, са законском затезном каматом од 06.06.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 159.800,00 динара, од тога износ од 152.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3473/2023 од 18.10.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке у погледу захтева за накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и у овом делу је жалба тужене одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке,

преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, у погледу захтева за накнаду нематеријалне штете за претрпљени страх, тако што је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати износ од 25.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.06.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 158.800,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова преко наведеног износа до износа досуђеног првостепеном пресудом од 159.800,00 динара, одбијен. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова другостепеног поступка плати 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Правноснажном пресудом, одлучено је о накнади нематеријалне штете. По оцени Врховног суда, а имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева тужиоца, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП. Наиме, не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интресу равноправности грађана, за уједначавање судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене члана 173, 174. и 177. Закона о облигационим односима (који се односе на одговорност за штету од опасне ствари или опасне делатности) и члана 200. Закона о облигационим односима (који се односе на право на правичну новчану накнаду за различите видове нематеријалне штете и начина одређивања те накнаде), јер се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У овом случају, по оцени Врховног суда, нижестепени судови су према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем које је изражено кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда, а тужена уз ревизију није доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 30.03.2021. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 25.000,00 динара.

Чланом 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија недозвољена, са којих разлога је применом члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић